

Arrest

nr. 183 224 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
en Administratieve vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KARABAYIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou volgens de inreisstempel in zijn paspoort op 27 februari 2007 zijn aangekomen op het Schengengrondgebied. Hij was in het bezit van een visum type C afgeleverd door de Duitse autoriteiten geldig voor dertig dagen, tot en met 17 maart 2007.

1.2. Hij werd op 30 september 2008 aangetroffen in illegaal verblijf, waarna een formulier E werd genomen en verzoeker op 2 oktober 2008 naar Istanboel werd gerepatrieerd.

1.3. Verzoeker diende op 28 oktober 2008 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie verklaarde die aanvraag, op 18 juni 2009 onontvankelijk en beval verzoeker het grondgebied te verlaten. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in tot nietigverklaring die de onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest van 18 juni 2009 vernietigde.

1.5. Op 9 oktober 2010 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Op 19 juni 2011 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf nadat hij staande werd gehouden wegens openbare dronkenschap.

1.6. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie verklaarde op 25 augustus 2011, de aanvraag ingediend op 28 oktober 2008, ontvankelijk doch ongegrond. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Verzoeker werd op 8 september 2011, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied uiterlijk voor 8 oktober 2011 te verlaten.

1.8. Op 20 december 2011 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten. (bijlage 13)

1.9. Verzoeker legde op 23 maart 2012 te Genk een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw Öksüz Perihan, van Belgische nationaliteit.

1.10. Hij diende op 23 maart 2012, onder een bijlage 19ter, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.11. Met arrest van 24 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 25 augustus 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.12. Op 17 juli 2012 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf.

1.13. De gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie weigerde op 6 september 2012, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie verklaarde op 3 januari 2015, de aanvraag ingediend op 28 oktober 2008, andermaal ontvankelijk doch ongegrond.

1.15. Verzoeker trad op 5 januari 2013 te Genk in het huwelijk met mevrouw Öksüz Perihan.

1.16. Hij diende op 16 januari 2013, onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.17. De gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie weigerde op 5 juli 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad, dat dit beroep met arrest van 12 mei 2014 met nummer 123.797 verwierp.

1.18. Verzoeker werd op 20 oktober 2014 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Op diezelfde dag werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij bevolen het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen. (bijlage 13)

1.19. Op 8 januari 2015 werd verzoeker nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Aan hem werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Verzoeker werd echter een aantal dagen later vrijgelaten en het inreisverbod werd opgeschort.

1.20. Verzoeker diende op 16 maart 2015, onder een bijlage 19ter, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot. Verzoeker legde bij die aanvraag volgende documenten neer: een huwelijksakte, een Turks Paspoort, de arbeidsovereenkomst van zijn Belgische echtgenote en een geregistreerd huurcontract. Hij werd verzocht binnen de drie maanden en derhalve uiterlijk op 16 juni 2015 de volgende documenten over te maken: een bewijs van een ziektekostenverzekering en bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

1.21. De burgemeester van Genk nam op 17 juni 2015, onder een bijlage 20, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had immers nagelaten binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten over te maken. Hiertegen stelde verzoeker op 18 juli 2015 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad, die de beslissing van 17 juni 2015 met arrest nummer 161.462 van 5 februari 2016 vernietigde.

1.22. De burgemeester te Genk nam op 5 februari 2016, onder een bijlage 20, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had nagelaten een bewijs van ziektekostenverzekering over te maken. Hij kreeg een bijkomende termijn van 1 maand, namelijk tot 23 maart 2016 om de nodige stukken over te maken.

1.23. Het bestuur heeft per schrijven van 22 maart 2016 aan de burgermeester te Genk gevraagd de beslissing van 5 februari 2016 in te trekken, daar die onterecht werd genomen, wat ook werd gedaan. Het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing van de burgemeester werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 september 2016, met arrest nr. X, verworpen.

1.24. Het bestuur nam naar aanleiding van de derde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 24 maart 2016, onder een bijlage 20, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 20)

1.25. Op 26 mei 2016 diende verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 18 oktober 2016, met arrest nr. 176.451, het beroep tot nietigverklaring, ingediend op 26 mei 2016.

1.26. Hij diende op 3 januari 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 15 februari 2017 zonder voorwerp bevonden daar verzoeker onder inreisverbod staat.

1.27. Er werd op 20 februari 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. HA.55.L6.000434/2017). Verzoeker deelde mee dat hij reeds 10 jaar in België verblijft, dat hij af en toe muziek speelt en zingt in een Turks café.

1.28. Hij werd op 21 februari 2017 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij weigerde deze in te vullen.

1.29. Op 20 februari 2017 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Aangaande de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Op 8 januari 2015 werd verzoeker in illegaal verblijf aangetroffen en werd hij bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Aan hem werd diezelfde dag, onder een bijlage 13*sexies*, een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Verzoeker werd echter een aantal dagen later vrijgelaten en het inreisverbod werd opgeschort. Uit het emailverkeer van 13 januari 2015, dat in het administratief dossier aanwezig is, blijkt dat het inreisverbod tijdelijk werd opgeschort in afwachting van een nieuwe beslissing inzake gezinshereniging – lang verblijf. In diezelfde mail werd duidelijk gesteld dat het inreisverbod niet wordt ingetrokken en dat, indien er een negatieve beslissing zou worden genomen, opnieuw kan worden overgegaan tot de organisatie van de terugkeer.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 16 maart 2015 een derde aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot (bijlage 19*ter*). Hij legde bij die aanvraag volgende documenten neer: een huwelijksakte, een Turks Paspoort, de arbeidsovereenkomst van zijn Belgische echtgenote en een geregistreerd huurcontract. Die aanvraag werd gevolgd door een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 20)

Op 26 mei 2016 diende verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26 mei 2016 diende verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 18 oktober 2016, met arrest nr. 176.451, het beroep tot nietigverklaring, ingediend op 26 mei 2016.

Uit voorgaande blijkt dat het inreisverbod niet werd ingetrokken en evenmin impliciet uit het rechtsverkeer verdwenen is. Bovendien liet verzoeker zelf na enig rechtsmiddel aan te wenden tegen het inreisverbod van drie jaar, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het is verzoeker derhalve tot 8 januari 2018 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet. Derhalve ontbreekt het verzoeker aan het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep.

De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod op grond van artikel 74/12, § 4, van de vreemdelingenwet. Aan verzoeker kan dus geen machtiging tot verblijf worden toegekend.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, het fair balance beginsel, artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, van het vermoeden van onschuld en van artikel 6.2 EVRM. Hij gaat eraan voorbij dat voormelde artikelen de werking van het inreisverbod niet buiten werking stellen. In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan immers enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen.

De vordering is niet ontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikelen 6 en 8 van het EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending niet kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. *In casu* voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift een verdedigbare grief aan.

3.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 6 en 8 van het EVRM.

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op het huwelijk met Perihan Osüz.

Artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.”

Uit de bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Het is de betrokken vreemdelingen, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, aldus verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de door verzoeker op 3 januari 2017 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een synthesesnota werd opgesteld waaruit blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en m.b.t. het hoger belang van het kind, het volgende werd gesteld:

“(…) mijnheer zou in het verleden zorg hebben gedragen voor Elanur Oksüz, de dochter van mevrouw Perihan Osüz. Van dit kind is momenteel geen sprake meer. Mijnheer woont ook niet meer bij mevrouw Oksüz en mevrouw Oksüz gaf te kennen te willen scheiden van hem”.

M.b.t. het gezinsleven werd het volgende gesteld: *“mijnheer is officieel gehuwd met mevrouw Oksüz, maar mevrouw Oksüz gaf te kennen te willen scheiden van mijnheer en heeft hem uit huis gezet. Mijnheer verblijft niet meer bij mevrouw Oksüz.”*

Indien verzoeker van mening is dat hij nog steeds een effectief gezinsleven zou onderhouden met mevr. Oksüz, wat niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier, nu hij trouwens zelf toegeeft in zijn verzoekschrift dat zij niet meer samenwonen, staat het hem vrij die elementen in te roepen in zijn aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod dat hij overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet in het buitenland dient in te dienen.

In de mate de verzoekende partij meent dat het huwelijk een afwijking vormt op het principe dat de opheffing of opschorting dient te worden aangevraagd in het herkomstland of kan worden beschouwd als een wettelijke uitzondering op het principe, kan zij niet worden gevolgd.

Met dit betoog gaat de verzoekende partij er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging of een visum kan worden ingediend met het oog op het te voltrekken huwelijk. De Raad herhaalt dat verzoeker tot driemaal toe een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd geweigerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar hij stelt dat hij indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, hij zijn gezinssituatie had kunnen toelichten, dient te worden opgemerkt dat uit de synthesesnota die werd opgesteld naar aanleiding van de aanvraag 9bis een uitvoerige analyse werd gemaakt van zijn gezinssituatie. Verzoeker toont niet aan dat daarbij enig element veronachtzaamd werd. Bovendien werd hem een vragenlijst overhandigd, die hij weigerde in te vullen. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat het de verwerende partij vrij staat om te verwijzen naar de processen-verbaal die in hoofde van verzoeker werden opgesteld. De verwijzing naar artikel 7, alinea 1, 3° van de vreemdelingenwet is bovendien niet het enige motief dat aan de grondslag ligt van de genomen beslissing. Verzoeker betwist de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten niet. Evenmin weerlegt hij de vaststelling dat hij reeds verschillende keren bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Zoals *supra* uiteengezet, kan hij evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat het inreisverbod impliciet uit het rechtsverkeer is verdwenen. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

4. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC